

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 355

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 mai 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 274 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2-3	Decizia nr. 352 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și ale art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	9-10
Decizia nr. 335 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. b) și e) și a dispozițiilor art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	3-5	Decizia nr. 354 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	10-11
Decizia nr. 338 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (8) și art. 15 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local	6-7	Decizia nr. 433 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	12-13
Decizia nr. 340 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești	7-8	Decizia nr. 519 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 și art. 145 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	13-15
		Decizia nr. 523 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 274

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Iulieana Maistru în Dosarul nr. 38.866/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.091D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 3.720D/2010, nr. 3.721D/2010 și nr. 3.725D/2010, având ca obiect excepții de neconstituționalitate ale aceluiași dispoziții de lege, excepții ridicate de Eugen Asăvoaei, Ioan Iftimi și Vasile Iuria în dosarele nr. 38.854/3/2009, nr. 38.862/3/2009 și nr. 38.865/3/2009 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.091D/2010, nr. 3.720D/2010, nr. 3.721D/2010 și nr. 3.725D/2010 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.720D/2010, nr. 3.721D/2010 și nr. 3.725D/2010 la Dosarul nr. 1.091D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 23 și 29 martie 2010, 17 mai 2010 și 7 aprilie 2010, pronunțate în dosarele nr. 38.866/3/2009, nr. 38.854/3/2009, 38.862/3/2009 și nr. 38.865/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Iulieana Maistru, Eugen Asăvoaei, Ioan Iftimi și Vasile Iuria cu prilejul soluționării unor conflicte de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat are o formulare lacunară, ambiguă, nestabilind cu claritate condițiile angajării răspunderii patrimoniale a salariatului. Astfel, aprecierea existenței unei pagube materiale, a întinderii acesteia și a modului de angajare a acestei răspunderi sunt lăsate la latitudinea angajatorului, iar nu a instanței de judecată, încălcându-se principiul statului de drept și accesul liber la justiție.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora *„Salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie”*.

Autorii excepției consideră că acest text de lege contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept și obligativitatea respectării Constituției și a legilor și art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia critică redactarea neclară a art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, care dă posibilitatea angajatorului de a stabili ce sume sunt *„nedatorate”*, precum și quantumul acestora. De asemenea, arată că nu sunt specificate nici condițiile în care poate fi antrenată răspunderea patrimonială a salariatului, astfel că acestuia i se poate pretinde restituirea unor sume de bani, fără ca instanța să se fi pronunțat asupra existenței și întinderii acestei obligații.

Față de aceste susțineri se reține că, într-adevăr, textul de lege criticat nu dă o definiție exactă a noțiunii de *„sumă nedatorată”* și nici nu detaliază condițiile în care se naște obligația de restituire. El vine să acopere însă, prin excluderea tuturor celorlalte situații prevăzute de lege care antrenează răspunderea patrimonială a salariatului, cazurile când, fără a fi reținută vinovăția acestuia, este obligat la restituirea unor sume

încasate de la angajator, întrucât acestea nu i se cuveneau, neexistând o justă cauză. De asemenea, având în vedere contextul reglementării, este evident că obligația de restituire se naște în legătură cu desfășurarea raporturilor de muncă. De asemenea, dispozițiile art. 273—275 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii reglementează procedura de recuperare a daunelor de la salariat. În cazul în care între salariat și angajator nu există un acord cu privire la restituirea sumelor nedatorate, obligația de restituire nu va putea fi stabilită decât pe cale judecătorească, la instanța competentă să soluționeze conflictul de drepturi respectiv, potrivit dispozițiilor art. 281 și următoarele din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

În legătură cu cele reținute în prezenta cauză, apar ca fiind relevante considerentele Deciziei nr. 24 din 22 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, în care s-a statuat că „interdicția reținerii din salariu cu titlu de daune, fără ca datoria să fie scadentă, lichidă și exigibilă, constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, prevăzută de art. 164 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, este menită să elimine arbitrariul din reglementările anterioare, când conducerea unității stabilea

existența pagubei, întinderea acesteia, lua măsuri de recuperare prin dispoziție de imputare și proceda de îndată la reținerea din drepturile salariale, urmând ca salariatul să se adreseze organelor de jurisdicție pentru apărarea intereselor sale legitime. În condițiile statului de drept, valoare consacrată prin art. 1 alin. (3) din Constituție, răspunderea patrimonială pentru daune se impune să se stabilească de către instanțele de judecată, care, potrivit art. 123 alin. (1) din Constituție, înfăptuiesc justiția în numele legii. Același principiu constituțional mai impune ca orice executare silită să aibă la bază un titlu executoriu valabil. Aceasta însă nu lezează libertatea contractuală, deoarece părțile contractante pot conveni de comun acord asupra modalităților de executare sau de stingere a obligațiilor lor reciproce. De asemenea, nu este îngădit nici dreptul salariatului să consimtă de bunăvoie la recuperarea eventualelor daune cauzate de el, fără să aștepte pronunțarea unei hotărâri judecătorești. Ipoteza reglementată de alin. (2) al dispoziției legale criticate se referă doar la situațiile în care salariatul nu acoperă de bunăvoie dauna cauzată angajatorului”.

Față de cele arătate, Curtea apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Lulieana Maistru, Eugen Asăvoaei, Ioan Iftimi și Vasile Iuria în dosarele nr. 38.866/3/2009, nr. 38.854/3/2009, nr. 38.862/3/2009 și nr. 38.865/3/2009 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 335

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. b) și e) și a dispozițiilor art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. b) și e) și art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Miron Emil Dragoș Ciolacu în Dosarul nr. 7.414/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. b) și e) și art. 257 alin. (1), alin. (2) lit. a)—d) și alin. (2)²—(8) din Legea nr. 95/2006, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Cât privește dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. f) din aceeași lege, pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate pentru aceleași considerente ca și cele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 1.394/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.414/99/2009, **Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. b) și e) și art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**. Excepția a fost ridicată de Miron Emil Dragoș Ciolacu cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că principiul solidarității, consacrat de textele de lege criticate, nu este în acord cu dispozițiile constituționale care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii. În acest sens arată că, indiferent de quantumul contribuției, cetățenii primesc un pachet de servicii medicale egal.

Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 208 alin. (3) lit. b) și e) și art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. e) au fost abrogate prin art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, iar celelalte dispoziții ale art. 257 din lege au fost modificate prin aceeași ordonanță și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și

completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010, păstrându-se însă soluția legislativă criticată.

Textele de lege criticate au în prezent următoarea redactare:

— Art. 208 alin. (3) lit. b) și e): „(3) *Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar, iar obiectivele menționate la alin. (2) se realizează pe baza următoarelor principii: [...]*

b) solidaritate și subsidiaritate în constituirea și utilizarea fondurilor; [...]

e) participarea obligatorie la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate;”;

— Art. 257: „(1) *Persoana asigurată are obligația plății unei contribuții bănești lunare pentru asigurările de sănătate, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 213 alin. (1).*

(2) Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra:

a) veniturilor din salarii sau asimilate salariilor, precum și orice alte venituri realizate din desfășurarea unei activități dependente;

b) veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;

c) veniturilor din agricultură supuse impozitului pe venit și veniturilor din silvicultură, pentru persoanele fizice care nu au calitatea de angajator și nu se încadrează la lit. b);

d) indemnizațiilor de șomaj;

f) veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, veniturilor din dividende și dobânzi, veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit, numai în cazul în care nu realizează venituri de natura celor prevăzute la lit. a)—d), alin. (2)¹ și (2)² și art. 213 alin. (2) lit. h), dar nu mai puțin de un salariu de bază minim brut pe țară, lunar.

(2) Pensionarii ale căror venituri din pensii depășesc 740 de lei datorează contribuția lunară pentru asigurările sociale de sănătate calculată potrivit prevederilor art. 259 alin. (2).

(3) În cazul persoanelor care realizează în același timp venituri de natura celor prevăzute la alin. (2) lit. a)—d), alin. (2)¹ și (2)² și la art. 213 alin. (2) lit. h), contribuția se calculează asupra tuturor acestor venituri.

(4) În cazul persoanelor care realizează venituri de natura celor prevăzute la alin. (2) lit. c) sub nivelul salariului de bază minim brut pe țară și care nu fac parte din familiile beneficiare de ajutor social, contribuția lunară de 6,5% datorată se calculează asupra sumei reprezentând o treime din salariul de bază minim brut pe țară.

(5) Contribuțiile prevăzute la alin. (2) și (4) se plătesc după cum urmează:

a) lunar, pentru cele prevăzute la alin. (2) lit. a) și d);

b) trimestrial, pentru cele prevăzute la alin. (2) lit. b) și la alin. (4);

c) anual, pentru cele prevăzute la alin. (2) lit. c) și f).

(6) Contribuția de asigurări sociale de sănătate nu se datorează asupra sumelor acordate în momentul disponibilizării, venitului lunar de completare sau plăților compensatorii, potrivit actelor normative care reglementează aceste domenii, precum

și asupra indemnizațiilor reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, cu modificările ulterioare.

(7) *Obligația virării contribuției de asigurări sociale de sănătate revine persoanei juridice sau fizice care plătește asiguraților veniturile prevăzute la alin. (2) lit. a), d) și e), respectiv asiguraților pentru veniturile prevăzute la alin. (2) lit. b), c) și f).*

(8) *Termenul de prescripție a plății contribuției de asigurări sociale de sănătate se stabilește în același mod cu cel prevăzut pentru obligațiile fiscale.*"

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică, în esență, principiul solidarității sistemului asigurărilor sociale de sănătate, principiu care obligă contribuabilii la plata unor sume diferite către fondul de asigurări sociale de sănătate, în funcție de cuantumul veniturilor, deși pachetul de servicii medicale asigurat este egal.

Față de această critică, Curtea reține că, datorită solidarității celor care contribuie, sistemul public de asigurări sociale de sănătate își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate. Art. 56 din Constituție prevede obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice. În cazul sistemului public de sănătate, aceste cheltuieli publice vizează însăși îndeplinirea obligației constituționale a statului de a asigura ocrotirea sănătății și protecția socială a cetățenilor.

Din această perspectivă, criticile formulate de autorul excepției apar ca lipsite de temei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Miron Emil Dragoș Ciolacu în Dosarul nr. 7.414/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ și constată că dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. f) teza finală din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, așa cum au fost modificate de art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că valoarea contribuției minime la fondul de asigurări sociale de sănătate, datorată de persoanele care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din dividende și dobânzi, venituri din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și alte venituri care se supun impozitului pe venit, nu poate fi mai mică decât cuantumului unui salariu de bază minim brut pe țară, lunar.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. b) și e) și art. 257 alin. (1), alin. (2) lit. a)—d) și alin. (2²)—(8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

O situație aparte vizează însă dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. f) teza finală din Legea nr. 95/2006, dispoziții care au fost declarate neconstituționale în măsura în care se interpreta că valoarea contribuției minime la fondul de asigurări sociale de sănătate, datorată de persoanele care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din dividende și dobânzi, venituri din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și alte venituri care se supun impozitului pe venit, nu poate fi mai mică decât cuantumului unui salariu de bază minim brut pe țară, lunar. În acest sens a fost pronunțată Decizia nr. 1.394 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 23 decembrie 2010. Ulterior pronunțării acestei decizii, dar anterior publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I, art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010 a modificat art. 257 alin. (2) lit. f) teza finală din Legea nr. 95/2006, preluând însă, în mod identic, soluția legislativă declarată ca fiind neconstituțională.

Având în vedere aceste aspecte, precum și dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora „*Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor*”, Curtea constată că dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 95/2006, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010, sunt, de asemenea, neconstituționale în măsura în care se interpretează că valoarea contribuției minime la fondul de asigurări sociale de sănătate, datorată de persoanele care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din dividende și dobânzi, venituri din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și alte venituri care se supun impozitului pe venit, nu poate fi mai mică decât cuantumului unui salariu de bază minim brut pe țară, lunar.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 338

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (8) și art. 15 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (8) și art. 15 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, excepție ridicată de Gheorghe Gurean în Dosarul nr. 4.207/306/2010 al Judecătoriei Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că textul de lege criticat a fost abrogat prin Legea nr. 255/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.207/306/2010, **Judecătoria Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (8) și art. 15 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local**, excepție ridicată de Gheorghe Gurean într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea plângerii depuse împotriva unei încheieri de carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 44 alin. (3) și (6) din Constituție impun îndeplinirea a două condiții în ceea ce privește despăgubirea convenită proprietarului expropriat: să fie prealabilă transferului de proprietate și să fie dreaptă, ceea ce înseamnă că trebuie stabilită de comun acord cu proprietarul sau prin justiție, fiind exclusă posibilitatea stabilirii acesteia în mod unilateral de către expropriator. Or, în opinia autorului excepției, textele de lege criticate prevăd posibilitatea de transfer a imobilelor din proprietatea privată în proprietatea publică înainte de stabilirea despăgubirilor pentru lipsirea de proprietate și, totodată, faptul că despăgubirea poate fi stabilită unilateral de către expropriator, fără acordul titularului dreptului de proprietate privată. Arată că, chiar dacă legea prevede posibilitatea atacării în instanță a hotărârii de stabilire a despăgubirilor emisă de expropriator, această procedură trebuie finalizată înainte de transferul dreptului de proprietate.

Judecătoria Sibiu — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege ce formează obiectul acestora reglementează transferul din proprietatea privată în proprietatea publică a statului doar după o dreaptă și prealabilă despăgubire, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (3).

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (8) și art. 15 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 31 mai 2004. La data ridicării excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate aveau următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (8): „(8) *În cazul în care titularul sau unul dintre titularii dreptului real, aflați în concurs, nu este de acord cu despăgubirea stabilită, suma reprezentând despăgubirea se consemnează pe numele titularului sau, după caz, al titularilor. Despăgubirea va fi eliberată în baza cererii formulate în acest sens, însoțită de acte autentice sau de hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă de stabilire a cuantumului despăgubirii ori, după caz, de declarația autentică de acceptare a cuantumului despăgubirii prevăzute în hotărârea de stabilire a despăgubirii.*”;

— Art. 15: „*Transferul imobilelor din proprietatea privată în proprietatea publică a statului sau a unităților administrative și în administrarea expropriatorului operează de drept la data plății despăgubirilor pentru expropriere sau, după caz, la data consemnării acestora, în condițiile prezentei legi.*”

Dispozițiile din Legea fundamentală pe care autorul excepției își întemeiază critica sunt următoarele: art. 44 alin. (2), care statuează că proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, art. 44 alin. (3), care prevede că nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire și art. 44 alin. (6), potrivit căruia despăgubirile pentru expropriere se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.

Curtea observă că, ulterior sesizării sale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, Legea nr. 198/2004 a fost abrogată expres prin art. 35 lit. c) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010. Prevederi asemănătoare celor cuprinse în art. 5 alin. (8) și art. 15 din Legea nr. 198/2004 pot fi găsite la art. 7, art. 8 alin. (2) și art. 9 alin. (4) din Legea nr. 255/2010. Redactarea acestora este următoarea:

— Art. 7: „După aprobarea indicatorilor tehnico-economici, expropriatorul are obligația consemnării sumelor individuale reprezentând plata despăgubirii la dispoziția proprietarilor de imobile, individualizați conform listei proprietarilor, așa cum rezultă din evidențele Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară sau ale unităților administrativ-teritoriale, afectați de prevederile prezentei legi, precum și obligația afișării listei imobilelor ce urmează a fi expropriate și care fac parte din coridorul de expropriere, anterior notificării proprietarilor.”;

— Art. 8 alin. (2): „[(1) Notificarea intenției de expropriere a imobilelor, precum și lista imobilelor ce urmează a fi expropriate se transmit prin poștă către proprietari. Lista imobilelor se face publică prin afișarea acesteia la sediul consiliului local respectiv și pe pagina proprie de internet a expropriatorului.]

(2) În termen de 30 de zile lucrătoare de la data notificării prevăzute la alin. (1), proprietarii imobilelor cuprinse în listă au

obligația prezentării la sediul expropriatorului, în vederea stabilirii unei juste despăgubiri.”;

— Art. 9 alin. (4): „(4) Transferul dreptului de proprietate asupra imobilelor din proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea expropriatorului operează de drept la data emiterii actului administrativ de expropriere de către expropriator, ulterior consemnării sumelor aferente despăgubirii.”

Totodată, este dedicat un întreg capitol (Capitolul V) problemei acordării despăgubirilor.

Din analiza comparativă a textelor legale prezentate, Curtea constată că Legea nr. 255/2010 a instituit o procedură diferită față de cea reglementată prin Legea nr. 198/2004, în cursul căreia notificarea intenției de expropriere a imobilelor se transmite proprietarilor, dându-li-se posibilitatea ca în interval de 30 de zile să se prezinte la sediul expropriatorului, în vederea stabilirii unei juste despăgubiri, iar expropriatorul are obligația consemnării sumelor individuale reprezentând plata despăgubirii la dispoziția proprietarilor de imobile. În plus, în prezent, transferul dreptului de proprietate operează ulterior consemnării sumelor aferente despăgubirii. Prin urmare, criticile formulate de autorul excepției nu mai subzistă în raport cu cadrul legislativ în vigoare, esențial diferit de cel criticat, astfel că excepția urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, fiind rămasă fără obiect.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (8) și art. 15 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, excepție ridicată de Gheorghe Gurean în Dosarul nr. 4.207/306/2010 al Judecătorei Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 340

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Valentina Bărbățeanu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității juridictionale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, excepție ridicată de Liliana Nojogan în Dosarul nr. 730/97/2009 al Tribunalului Hunedoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Curtea de Conturi a României a transmis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în principal, și ca neîntemeiată, în subsidiar.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 182 din 6 martie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 730/97/2009, **Tribunalul Hunedoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității juridictionale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești**, excepție ridicată de Liliana Nojogan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni introduse în vederea recuperării unui prejudiciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că este nesocotit dreptul la un proces echitabil, ca urmare a faptului că dispozițiile de lege criticate anihilează atât prevederea din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, care stabilesc că valorificarea actelor rezultate din activitățile specifice Curții de Conturi se face potrivit Regulamentului aprobat de plenul Curții de Conturi prin Hotărârea nr. 1/2009, cât și înseși prevederile din Regulament referitoare la valorificarea acestor acte de control.

Tribunalul Hunedoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia sa, nu există nicio legătură între principiul liberului acces la justiție și posibilitatea acordată Curții de Conturi de a sesiza instanța printr-o încheiere, întrucât drepturile părților chemați în

judecată prin intermediul acestei sesizări nu sunt afectate în niciun fel.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității juridictionale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 752 din 27 octombrie 2003. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 4: „După intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, investirea instanțelor judecătorești, competente potrivit art. 2 alin. (1), se realizează prin actul de sesizare al procurorului financiar, prin încheierea completelor din cadrul Curții de Conturi, precum și prin alte modalități prevăzute de lege.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, care consacră dreptul părților la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, deși, formal, se invocă nesocotirea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, nu se aduce niciun argument în sprijinul acestei afirmații. Precizările autorului excepției referitoare la normele legale care ar trebui să guverneze situația sa individuală nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, ci pot fi avute, eventual, în vedere de instanța de judecată cu prilejul identificării legii aplicabile speței concrete.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității juridictionale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, excepție ridicată de Liliana Nojogan în Dosarul nr. 730/97/2009 al Tribunalului Hunedoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 352

din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și ale art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simina Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și ale art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Chen Dongmei în Dosarul nr. 4.984/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limba chineză solicitat pentru a asigura traducerea în cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 1.501 din 18 noiembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.984/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și ale art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Chen Dongmei într-o cauză având ca obiect anularea deciziei de returnare a acestuia de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu reglementează cu privire la situații similare celei în care se află acesta și nu protejează suficient străinii care se află în România împotriva arbitrarului și abuzurilor Oficiului Român pentru Imigrări. Descrie situația sa de fapt în România și apreciază că „legea ar trebui să fie mai specifică pe aspectul înțelesului de *«obținut prin folosirea de informații false, documente false sau falsificate ori de alte mijloace ilegale»* ca motiv de anulare a dreptului de ședere permanentă și de emitere a unei dispoziții de returnare, în condițiile în care documentele folosite pentru obținerea dreptului de ședere permanentă sunt conforme cu realitatea, nicidecum false sau falsificate”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, întrucât oferă străinului interesat posibilitatea de a contesta în justiție legalitatea și temeinicia deciziei de returnare emise de autoritatea competentă, cererea sa urmând să fie examinată de o instanță judecătorească independentă și imparțială.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 77 alin. (1) lit. b) și ale art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 77 alin. (1) lit. b): „(1) *Oficiul Român pentru Imigrări anulează, prin decizie motivată, dreptul de ședere permanentă sau temporară în România, dacă se constată ulterior că: [...]*

b) dreptul de ședere permanentă sau prelungirea dreptului de ședere temporară a fost obținut/obținută prin folosirea de informații false, documente false sau falsificate ori de alte mijloace ilegale.”;

— Art. 78 lit. a): „*Decizia de anulare sau revocare a dreptului de ședere se comunică:*

a) de către Oficiul Român pentru Imigrări, străinului care se află pe teritoriul României, prin decizia de returnare prevăzută la art. 82.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia deduce neconstituționalitatea textelor de lege pe care le contestă din împrejurări de fapt specifice cazului său individual, argumentându-și critica din perspectiva modalității de aplicare la speță a legii. Or, Curtea a precizat în repetate rânduri că acestea sunt aspecte a căror soluționare revine exclusiv instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului în cadrul căreia a fost ridicată excepția, nicidecum Curții Constituționale. În acest sens pot fi menționate, de exemplu, Decizia nr. 1.178 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, sau Decizia nr. 1.539 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 21 ianuarie 2011.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și ale art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Chen Dongmei în Dosarul nr. 4.984/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 354
din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Jiang Lujun în Dosarul nr. 10.561/4/RF/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 1.827D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind partea Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.830D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de Zhu Jianhua în Dosarul nr. 6.233/4/CV/2008 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, constatându-se lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limba chineză solicitat pentru a asigura traducerea pe parcursul soluționării excepțiilor de neconstituționalitate.

Magistratul-asistent învederează Curții că, în ambele dosare, partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Autorii excepției, prin interpret, și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.830D/2010 la Dosarul nr. 1.827D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorilor excepției. Primul dintre aceștia susține că prevederile de lege criticate influențează negativ viața de familie, iar celălalt arată că a părăsit China din cauza persecuțiilor suferite ca urmare a încălcării Legii planificării familiale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale reprezentată de Decizia nr. 363 din 17 martie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 3 iunie 2010 și 6 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 10.561/4/RF/2008 și nr. 6.233/4/CV/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**, excepție ridicată de Jiang Lujun și Zhu Jianhua în cauze având ca obiect anularea deciziilor de returnare a acestora de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu menționează explicit protejarea vieții de familie ca motiv de acordare a protecției subsidiare, „noțiunile de *pedepse și tratamente inumane ori degradante* fiind prea vagi și imprecise”. Unul dintre autori susține că returnarea sa înfrânge principiul proporționalității consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căruia o acțiune a statului care aduce atingere dreptului la respectul vieții de familie trebuie să îndeplinească o serie de condiții: să fie prevăzută de lege, să fie necesară într-o societate democratică și să fie proporțională cu scopul urmărit. De asemenea, se susține că lipsa de precizie și claritate a textelor de lege criticate afectează însăși substanța dreptului dedus judecării și, implicit, dreptului la un proces echitabil.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante;”.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Constituție și celor ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la respectarea vieții familiale și private, precum și celor ale art. 21 din Legea fundamentală și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că argumentele formulate de autorii excepției reprezintă, în realitate, critici referitoare la modalitatea de aplicare în practică a prevederilor de lege ce formează obiect al excepției. Or, astfel cum a precizat în repetate rânduri, lămurirea aspectelor legate de aplicarea și interpretarea legii în spețe individual determinate, stabilirea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, a riscurilor la care ar fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine sunt atribuții ce intră în competența exclusivă a instanțelor de judecată investite cu soluționarea litigiilor în cadrul cărora au fost ridicate excepțiile de neconstituționalitate, excedând obiectului controlului de constituționalitate. În această ordine de idei, Curtea observă că instanța va putea aprecia dacă, în funcție de împrejurările concrete caracteristice fiecărei cauze, protecția dreptului la viața de familie reprezintă un motiv care să justifice anularea deciziei de returnare emise de Oficiul Român pentru Imigrări. De asemenea, simpla invocare a dispozițiilor constituționale și convenționale care garantează dreptul la un proces echitabil, în lipsa unei motivări a pretensei contradicții dintre acestea și textul de lege supus controlului nu reprezintă o veritabilă critică de constituționalitate. De aceea, excepția astfel formulată și motivată se consideră ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Jiang Lujun și Zhu Jianhua în dosarele nr. 10.561/4/RF/2008 și, respectiv, nr. 6.233/4/CV/2008 ale Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 433

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Ivana George-Gabriel și alții în Dosarul nr. 5.318/104/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.362D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.363D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Marinela Borțosu și alții în Dosarul nr. 5.317/104/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.363D/2010 la Dosarul nr. 3.362D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.363D/2010 la Dosarul nr. 3.362D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 3 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.318/104/2008 și nr. 5.317/104/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Ivana George-Gabriel și alții, precum și de Marinela Borțosu și alții în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat supune angajatorul la executarea unor obligații procesuale

suplimentare, total străine rolului său în proces, ceea ce implică eforturi umane și financiare care nu au nicio legătură cu poziția sa în litigiu, fiind obligat chiar să susțină interesul procesual al părții adverse. Prin faptul că nu se lasă posibilitatea angajaților de a-și proba propriile pretenții, se ajunge la situații inadmisibile din punctul de vedere al angajatorului, întrucât, în anumite situații, acesta este pus să realizeze o probațiune diabolică.

Se mai susține că, în condițiile în care în dreptul procesual român există norme ce reglează eventualele dezavantaje în administrarea de probe, dispozițiile legale criticate care impun sarcini unilaterale angajatorului, cu caracter nelimitat, îndreptate contra intereselor sale procesuale, reprezintă o încălcare a textelor constituționale ce reglementează egalitatea, imparțialitatea și liberul acces la justiție.

Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții ce au următorul cuprins:

— Art. 287: „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.*”

Autorii excepției consideră că textele legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 privind înfăptuirea justiției. De asemenea, în susținerea excepției este invocat și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată că prevederile art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii au mai fost supuse controlului de constituționalitate, în raport cu aceleași prevederi constituționale. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.321 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 770 din 17 noiembrie 2010, Curtea, respingând excepția, a reținut că dispozițiile criticate sunt norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă.

Această modalitate de reglementare reprezintă o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta. Astfel, salariatul și angajatorul sunt două părți ale conflictului de muncă,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Ivana George-Gabriel și alții, respectiv Marinela Borțosu și alții în dosarele nr. 5.318/104/2008 și nr. 5.317/104/2008 ale Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 519

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 și art. 145 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 și art. 145 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Emilia Caragea în Dosarul nr. 33.831/245/2009 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

situat pe poziții opuse și cu interese contrare, situația lor diferită justificând, în anumite privințe, și tratamentul juridic diferențiat. Angajatorul este cel care deține documentele și toate celelalte probe pertinente pentru elucidarea conflictului și pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor părților raportului juridic de muncă, fiind necesară și firească obligația acestuia de a prezenta aceste probe.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 9 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 33.831/245/2009, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 și art. 145 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Emilia Caragea într-o cauză civilă având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4), art. 21 alin. (3) și art. 126 alin. (1), precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată, în esență, că art. 141 și art. 145 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 „sunt neconstituționale în măsura în care procedura executării silite a creanțelor fiscale datorate statului se face potrivit prevederilor de mai sus fără a se obține în prealabil încuviințarea executării silite de la instanța

de executare”. Autorul criticii invocă Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009 prin care s-a constatat neconstituționalitatea art. 373¹ din Codul de procedură civilă.

Judecătoria Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 141 și art. 145 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 141: „(1) Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorului sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(1¹) În titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare prevăzut la alin. (1) se înscriu toate creanțele fiscale neachitate la scadență, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri ale bugetului general consolidat, precum și accesoriile aferente acestora, stabilite în condițiile legii.

(2) Titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege.

(3) Modificarea titlului de creanță atrage modificarea titlului executoriu în mod corespunzător.

(4) Titlul executoriu emis potrivit alin. (1) de organul de executare competent va conține, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), următoarele: codul de identificare fiscală, domiciliul fiscal al acestuia, precum și orice alte date de identificare; cuantumul și natura sumelor datorate și neachitate, temeiul legal al puterii executorii a titlului.

(5) Pentru debitorii obligați în mod solidar la plata creanțelor fiscale se va întocmi un singur titlu executoriu.

(6) Titlurile executorii emise de alte organe competente, care privesc creanțe fiscale, se transmit în termen de cel mult 30 de zile de la emitere, spre executare silită, potrivit legii, organelor prevăzute la art. 136.

(7) Netransmiterea titlurilor executorii provenite în urma sancționării contravenționale, în termen de 90 de zile de la emiterea de către organele competente, conduce la anularea acestora. Conducătorul organului emitent al titlului executoriu are obligația emiterii deciziei de imputare a contravalorii contravenției personalului care se face vinovat de întârziere. Termenul de 90 de zile se prelungește cu perioada scursă în procedura de contestare a proceselor-verbale de constatare a contravenției.

(8) În cazul în care titlurile executorii emise de alte organe decât cele prevăzute la art. 33 alin. (1) nu cuprind unul dintre următoarele elemente: numele și prenumele sau denumirea debitorului, codul numeric personal, codul unic de înregistrare, domiciliul sau sediul, cuantumul sumei datorate, temeiul legal, semnătura organului care l-a emis și dovada comunicării acestora, organul de executare va restitui de îndată titlurile executorii organelor emitente.

(9) În cazul în care titlul executoriu i-a fost transmis spre executare de către un alt organ, organul de executare îi va confirma primirea, în termen de 30 de zile.

(10) În cazul în care instituțiile publice transmit titluri executorii privind venituri proprii spre executare silită organelor fiscale, sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau local, după caz.

(11) În cazul în care autoritățile administrației publice locale transmit titluri executorii privind venituri proprii spre executare silită organelor fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat.”;

— Art. 145: „(1) Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul, se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu.

(2) Somația cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), următoarele: numărul dosarului de executare; suma pentru care se începe executarea silită; termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, precum și indicarea consecințelor nerespectării acesteia.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației puterilor în stat, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității art. 141 și art. 145 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 s-a mai pronunțat în cauze cu motivări similare.

Astfel, prin Decizia nr. 1.291 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a reținut că dispozițiile de lege menționate nu contravin art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, deoarece legiuitorul a reglementat posibilitatea persoanelor interesate de a contesta orice act de executare silită, în condițiile procedurale stabilite de lege. Astfel, potrivit art. 172 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură fiscală, „Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare [...]”, iar, potrivit alin. (4) al aceluiași articol, „Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență”.

Considerentele deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Procedura executării silite a creanțelor fiscale asigură garanții suficiente pentru ocrotirea accesului liber la justiție și a dreptului la apărare prin însuși faptul că oferă posibilitatea de a contesta executarea, iar în cazul admiterii contestației și desființării titlului executoriu sau a înșeși executării silite, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare acesteia.

Deoarece, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege, legiuitorul are latitudinea de a stabili modalitatea stingerii creanțelor fiscale prin executare silită.

În aceste condiții nu poate fi primită nici critica referitoare la înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și art. 126 alin. (1), deoarece dispozițiile de lege criticate nu exclud controlul judecătoresc, astfel că nu sunt în contradicție cu principiul separației puterilor în stat.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 și art. 145 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Emilia Caragea în Dosarul nr. 33.831/245/2009 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 523

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Cristinel Dorin în Dosarul nr. 13.457/197/2010 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.457/197/2010, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost invocată de petentul Cristinel Dorin într-o cauză având ca obiect o contestație împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Penitenciarul Codlea a încălcat Legea nr. 275/2006, precum și Regulamentul de aplicare a acestei legi, precum și faptul că este în conflict cu acest penitenciar, deoarece a depus diferite plângeri penale pentru abuzurile suferite, pentru că este „mereu provocat” și „supus unui tratament necuviincios”. Autorul acesteia nu precizează textele constituționale pretins încălcate.

Judecătoria Brașov consideră că, deși petentul condamnat nu precizează care anume este textul din Constituție în raport de care a invocat excepția de neconstituționalitate, față de faptul că în cerere se arată existența unui conflict cu conducerea

penitenciarului, textul constituțional care ar putea fi reținut este art. 22 alin. (2) privind interzicerea torturii. Consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece art. 73 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 reglementează în mod expres și detaliat modul în care se aplică procedura sancționării disciplinare a persoanelor private de libertate, și nu intră în contradicție cu dispozițiile art. 22 alin. (2) din Constituție și nici cu un alt text constituțional.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Cristinel Dorin în Dosarul nr. 13.457/197/2010 al Judecătoriei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

